

[C. C. Heilesen.]
for en samlet Overvejelse, enten i det staaende Retsplejeudvalg eller i en særlig Kommission, bl. a. med det Formaal at undersøge, om det ikke var muligt at opstille fælles Betingelser og som Følge deraf en fælles Betegnelse for alle procederende Sagførere under Hensyn til de Garantier for Sagførernes forsvarlige Uddannelse og Dygtiggørelse, der i lige Grad er af Interesse for Retsplejen, Befolkningen og Sagførerstanden selv. Dette har man imidlertid ikke villet, og er man inde paa en stykkevis Lovgivning, kan jeg, som sagt, ikke se nogen afgørende Betænkelighed ved at gaa med til det foreliggende Ændringsforslag, og jeg skal derfor tillade mig at anbefale Tingets Medlemmer at stemme derfor.

Formanden: I Anledning af de kritiske Bemærkninger, som det ærede Medlem Hr. C. C. Heilesen fremsatte angaaende Sekretærernes Optælling af Stemmerne ved Afstemningen i Tirsdags, skal jeg sige, at Medlemmerne jo ikke altid følger Afstemningerne med den Agtpaaivenhed, som maa kræves for at faa en nøjagtig Optælling. Det hænder ikke saa sjældent, at Medlemmerne sætter sig ned, inden Optællingen er afsluttet; og det sker ogsaa, at Medlemmerne, efter at de har stemt for et Forslag, bliver staaende ved Optællingen af Stemmerne mod Forslaget, saaledes at Sekretærerne mod deres Villie kan komme til at tælle enkelte Medlemmer to Gange. Jeg haaber, at de Udtalelser, som det ærede Medlem nu har fremsat, vil bidrage til, at Medlemmerne i Fremtiden følger Afstemningen med den Opmærksomhed, som maa kræves for at undgaa Fejltagelser.

Hedelund: Jeg kan ikke følge mit Partis ærede Ordfører (Vagn Bro) i hans Opfordring til at sige: Stemmer ikke til Ændringsforslag Nr. 3. Jeg ønsker at afgive min Stemme for dette Ændringsforslag. Jeg vil dog ikke derved udtrykke fuld Tilfredshed med Ændringsforslaget, idet jeg havde ønsket, at det fremførte principale Standpunkt var blevet gennemført i Stedet for det Kompromis, der nu foreligger. Men naar jeg stemmer for Ændringsforslaget, er det, fordi jeg mener derved stærkere at kunne præcisere overfor det andet høje Ting, at den Ændring, jeg kunde ønske gennemført paa dette Punkt, maa gaa videre i Retning af det principale Standpunkt.

Ordføreren (Pürschel): Jeg taler jo nu kun som Ordfører for et lille Mindretal.

Men da det omhandlede Ændringsforslags Fædre ikke i nogen fremragende Grad har efterkommet den Henstilling, jeg rettede til dem, om at udvikle Forslagets udmærkede Sider i alle dets Enkeltheder, saa tror jeg dog, at jeg vil tillade mig at søge at dissekere baade det Andragende, der ligger til Grund, og det Forslag, der er kommet ud deraf.

Den Ordning, vi nu har i Retsplejelovens § 1031, er, som det fremgaar af Landstingsudvalgets Betænkning i 1919, Udtryk for et Kompromis, som er kommet til Verden under meget store Vanskeligheder og — som det hedder — under Udvisning af betydelig Resignation fra alle Sider. Jeg tror, at Lovgivningsmagten gjorde klogt i, naar et saadant Kompromis var gennemført, da at holde paa, at det skulde staa ved Magt; thi derved vilde man spare en hel Række Mennesker for at ofre en Masse Tid og Penge paa at omstøde den Slags Kompromisser. Nu er der her sat et stort Arbejde ind, og det synes jo, som om det nu skal lykkes at vælge dette Kompromis; og jeg nærer ikke Betænkelighed ved at sige, at hvis dette sker, saa græder Retfærdigheden.

Jeg skal begynde med Andragendet. Der er først et Andragende, som findes som Bilag 18 til Udvalgets Betænkning ved anden Behandling. Deri hedder det først, at den givne Møderet er i stort Omfang benyttet af Underretssagførere. Til Belysning heraf forefindes der en Statistik, som i et kort Resumé er optaget i Forbindelse med Ændringsforslagene her til tredje Behandling. Heraf fremgaar, at der ved Henvendelse til Landsretternes Præsidenter er tilvejebragt en Statistik vedrørende 476 Sagførere. Af disse har 260 overhovedet ikke mødt i de 3 Aar, Statistikken angaar; altsaa 260, langt over Halvdelen, har overhovedet ikke benyttet Møderetten. 39 har mødt 1 Gang, 40 har mødt 2 Gange, 19 har mødt 3 Gange, 15 har mødt 4 Gange, og 19 har mødt 5 Gange. Af de 476 har altsaa de 392 ikke mødt gennemsnitlig 2 Gange om Aaret i de sidste 3 Aar. Det vil sige, at for over $\frac{3}{4}$ af de paagældende Sagførere betyder denne Procedureadgang praktisk taget intet. Tilbage er der 58, der har haft mellem 6 og 10 Sager, 13, der har haft mellem 11 og 15 Sager, 7 mellem 16 og 20 Sager, 2 mellem 21 og 25 Sager, og 4 har haft mellem 26 og 30 Sager. Af de 6 Navne, man finder under Andragendet fra i Aar, vilde de 4 glide ud, hvis man stillede det beskedne Krav for Tilledelsen til at kalde sig Landsretssagfører, at den paagældende har mødt 2 Gange om Aaret i de sidste 3 Aar. Og hvis man sætter